

nguyễn nhật ánh

út quỳên và tôi

tập truyện



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Út Quyên Và Tôi

Nguyễn Nhật Ánh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Út Quyên Và Tôi

Nguyễn nhật Ánh

Những Trò Chơi Khác Nhau

Trên đường đi học về, thằng Nghi than mỗi chân nên tôi với nó ghé vào công viên bên đường ngồi

ngủ.

Ngồi trên ghế đá, không biết làm gì, chúng tôi chơi trò đồ nhau.

Thoạt đầu chúng tôi còn đồ theo sách vở, chẳng hạn như:

- "Một đàn cò trắng phau phau. Ăn no tắm mát rủ nhau đi nằm" là cái gì?

Hoặc:

- "Vừa bằng cái vung, vùng xuống ao, đào chẳng thấy, lấy chẳng được" là cái gì?

Đồ như vậy một hồi đâm chán, chúng tôi đồ kiểu khác.

Thằng Nghi nói:

- Tao đồ máy giả tiếng gà gáy được!

- Dễ ợt!

Nói xong, tôi đưa tay lên miệng "gáy":

-Ồ...ó...o...

Nghi đóng tai nghe, rồi lắc đầu:

- Không giống.

Tôi đỏ mặt:

- Giống y chang mà mày kêu không giống!

Nó bĩu môi:

- Giống khỉ ho thì có!

Tôi nổi sùng:

- Vậy mày ngon mày gáy đi!

Không đợi tôi thúc lần thứ hai, Nghi uốn ngực, "gáy":

-Ồ...ó...o...o...

Trong khi "gáy", cặp mắt nó nhắm nghiền. "Gáy" một hơi, nó mở mắt ra hỏi:

- Giống không?

Nghi "gáy" giống hệt con gà trống nhà tôi, tôi đành phải thừa nhận:

- Giống.

Thấy nó nhe răng cười khoái chí, tôi tức mình, đồ:

- Bây giờ tao đồ mày sữa giống như con Kì Kì!

Kì Kì là con chó cưng của tôi. Mỗi lần đi chơi đâu, tôi và Nghi thường dẫn nó theo.

Tôi vừa đổ xong, Nghi ngoác miệng "sủ" liền:

-Gấu gấu gấu gấu!

Nghe nó "sủ", tôi ôm bụng cười bò.

Nghi đỏ mặt:

-Sao mày cười?

-Tại mày "sủ" giống hệt...

Nó khịt mũi:

-Giống mà cười?

-Chứ sao! Giống hệt mèo kêu!

Nghi hất mặt:

-Mày ngon mày "sủ" thử coi!

Tôi lấy hơi, gân cổ "sủ":

-Gâu gâu! Gâu gâu gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu!

Không đợi tôi hỏi, Nghi vỗ tay khen:

-Đúng là giống hệt con Ki Ki!

Cứ vậy, chúng tôi thi bắt chước tiếng vịt kêu, tiếng bò rống, thậm chí cả tiếng cú rúc, tiếng cọt găm...

Làm loài vật mãi cũng chán, chúng tôi lại đổi trò.

-Tao đổ mày đi hai tay dưới đất được! - Tôi nói.

Nghi "xì" một tiếng:

-Tưởng gì!

Nó đặt cặp lên ghế đá rồi lập tức trồng cây chuối trên bãi cỏ và chống hai tay đi qua đi lại.

Một lát, nó bỏ chân xuống, đứng lên, thở hồng hộc.

Thở một hồi, nó ngó tôi:

-Mày làm giống tao thử coi!

Tôi nhào xuống bãi cỏ và đi hai tay giống hệt như Nghi vừa rồi, thậm chí chân tôi còn duỗi thẳng

hơn nó khi nãy.

Nhào lộn xong, chúng tôi lại ngồi trên ghế đá, thi nhau thở.

Bỗng tôi thấy một con nhỏ đang ôm cặp từ xa tiến lại, sắp đi ngang chỗ chúng tôi. Tôi kêu

Nghi:

-Bây giờ tao đổ mày cái này!

Nghi trố mắt:

-Cái gì?

-Nhưng mà mày dám làm không đã?

Nghi nhăn nhó:

-Nhưng mà làm gì mới được chứ?

Tôi nói lấp lửng:

-Cái này dễ lắm! Dễ hơn trồng cây chuối nhiều!

Nghe nói dễ hơn trồng cây chuối, Nghi gật đầu liền:

-Vậy thì dám! Nhưng mà làm cái gì?

Tôi chỉ con nhỏ lúc này đang đi ngang qua trước mặt tôi và Nghi:

-Tao đổ mày ra giật "đuôi gà" của con nhỏ kia!

Nghi rụt cổ:

-Thôi, tao không dám giật tóc nó đâu! Con nhỏ này học trường mình, ngày mai nó vô méc cô chủ

nhiệm thì chết!

-Nó học lớp khác, chắc không biết mặt tụi mình đâu!

Nghi chép miệng:

-Biết đâu được!

Tôi nheo mắt:

-Sau khi nãy mày kêu dám mà bây giờ mày lại sợ?

Nó ấp úng:

-Khi nãy khác...

Tôi cắt ngang:

-Khác cái gì! Mày là đồ thỏ đế!

Nghi mím môi:

-Tao không phải là đồ thỏ đế.

-Nếu không phải là đồ thỏ đế thì mày chạy ra giật tóc con nhỏ kia đi!

Nghi có vẻ bị dao động, nó ngắc ngư:

-Nhưng...nhưng...

Tôi đứng phắt dậy:

-Không có nhưng gì hết! Nếu mày sợ thì tao cùng chạy ra với mày.

Thấy có tôi "hộ tống", Nghi can đảm lên liền.

Hai đứa tôi phóng ra đường, tiến sát sau lưng con nhỏ kia. "Nạn nhân" chẳng hay biết gì, vừa đi vừa hát "là lá la"...

Thấy Nghi còn có vẻ chần chừ chưa chịu ra tay, tôi lấy cùi chỏ thúc vô hông nó. Ngay tức khắc, nó thò tay nắm cái "đuôi gà" lủng lẳng của "nạn nhân" giật mạnh một cái.

Con nhỏ kêu "oái" một tiếng và loạng choạng suýt ngã. Nhưng con nhỏ này thuộc loại "lì". Quay lại trông thấy tụi tôi, nó không những không sợ hãi mà còn nghênh mặt:

-Các người làm trò gì du côn vậy?

Tôi trợn mắt:

-Nè, nói ai du côn?

-Tui nói mấy người đó!

Đang nói tự nhiên nó im bặt và dòm tụi tôi lom lom. Bỗng nó reo lên:

-Tui thấy mấy người này quen quen! Hình như mấy người cũng học trường Sao Mai phải không?

Nghi chối phất:

-Tụi tui đâu có đi học! Tụi tui ở nhà...giữ bò!

Con nhỏ tỏ vẻ nghi ngờ:

-Mấy người xạo! Ở thành phố làm gì có bò mà giữ?

Thấy tình thế bắt đầu nguy ngập, tôi đằng hắng, nói:

-Giữ bó là nói chơi cho vui chứ thật ra tụi tui đi nhặt bao ni-lông!

Con nhỏ nheo mắt dọa:

-Tui không tin mấy người đâu! Ngày mai tui méc ban giám hiệu cho coi!

Tôi tái mặt. Nếu để nó méc ban giám hiệu thì tôi và thằng Nghi dám bi đưa ra hội đồng kỷ luật lắm, có khi bị đuổi học cũng không chừng!

Lâm vào thế kẹt không biết làm sao, tôi sầm mặt tiến sát đối phương và nói bằng giọng ồm ồm:

-Nhà ngươi méc hả? Ta sẽ bẻ răng nhà ngươi ngay bây giờ!

Thấy bộ tịch hung hãn của tôi, con nhỏ hơi hoảng. Nó lùi lại một bước, la lên:

-Mấy người làm gì vậy? Tui kêu công an bây giờ!

Chắc là con nhỏ chỉ dọa tụi tôi thôi, không ngờ khi quay đầu lại, tôi thấy một chú công an đang đạp xe đi tới thật. Thế là không ai bảo ai, tôi và Nghi co giò chạy lẹ.

Nhưng mới chạy được mấy bước, chúng tôi nghe tiếng còi thổi "rét, rét" sau lưng, liền vội vàng "thăng" lại. Cứ cắm cổ chạy, không khéo bị bắn gãy giò!

-Nào, lại đây hai ông tướng! - Chú công an dừng xe, ra lệnh.

Tôi và Nghi riu riu bước lại, bụng thấp thỏm.

Chú công an nheo mắt nhìn hai đứa tôi:

-Sao, kể đầu đuôi nghe! Hai ông tướng định giở trò cướp bóc phải không?

Tôi lí nhí:

-Dạ không ạ.

-Thế thì giật đồ?

-Dạ cũng không giật đồ ạ.

Nghi vọt miệng:

-Chỉ có giật..."đuôi gà" thôi ạ.

Chú công an trố mắt:

-Giật "đuôi gà" là sao?

Bây giờ con nhỏ mới lên tiếng:

-Các bạn ấy giật tóc cháu!

Chú công an gật gù:

-À ra thế! Tức là đón đường những người dân lương thiện để hành hung! Hừm! Tội này nặng lắm

đây: Phạt tù ba năm là ít!

Nghe nói ở tù, Nghi sợ run. Nó lắp bắp:

-Tụi cháu cũng là dân lương thiện ạ. Tụi cháu là học sinh!

Con nhỏ cười hí hí:

-Vậy mà khi nãy bảo là đi nhặt bao ni-lông!

Nghe nó chọc quê, hai đứa tôi mắc cỡ quay mặt đi chỗ khác.

Chú công an lại hỏi:

-Học sinh tại sao lại đi giật tóc người khác để đến nỗi sắp sửa đi tù?

Chú công an nhấn giọng chỗ "sắp sửa đi tù" khiến thằng Nghi sợ muốn đứng tim, không nói nổi.

Tôi phải rụt rè giải thích:

-Tại vì tụi cháu chơi đồ nhau ạ.

-Hừm! Đồ nhau! Đồ cái gì?

Tôi kể:

-Đổ bắt chước tiếng gà gáy.

-Rồi sao nữa?

-Rồi đổ bắt chước tiếng chó sủa.

-Tiếng chó sủa? Hừm! Rồi sau đó?

-Sau đó là bắt chước tiếng chim hót.

Chú công an khoát tay:

-Thôi, khỏi kể chuyện bắt chước nữa! Hãy kể tại sao lại có cái trò giật tóc ở đây!

Tôi lúng túng:

-Tại vì...tại vì sau đó tụi cháu đồ nhau đi hai tay...

Chú công an ngơ ngác:

-Đi hai tay thì sao?

-Dạ chẳng sao cả! Đi hai tay xong, tụi cháu lại...đi hai chân!

Chú công an lộ vẻ sốt ruột:

-Nhưng mà tại sao các cháu lại đi giật tóc người ta?

Tôi nuốt nước bọt:

-Tại vì...tại vì cuối cùng tụi cháu chẳng còn biết đồ nhau chuyện gì nữa.

Chú công an nhăn mặt:

-Thế là đồ nhau cái trò giật tóc?

Hai đứa tôi đành phải gật đầu.

Con nhỏ "đuôi gà" méc thêm:

-Các bạn này còn đòi bẻ răng cháu nữa!

Chú công an đằng hắng:

-Lại còn chuyện đó nữa! Sao lại đòi bẻ răng người ta?

Con nhỏ này đúng là lắm mồm. Nó khai ráo:

-Tại vì các bạn đó sợ cháu méc với ban giám hiệu.

Chú công an nhún vai:

-Hừm! Nếu vậy thì quá lắm! Thôi, chú sẽ không bỏ tù hai ông tướng này nữa! nhưng mà chú sẽ báo

với ban giám hiệu!

Nói xong, chú công an rút cây viết và cuốn sổ trong túi ra cầm sẵn trên tay.

-Nào, hai cháu khai báo đi! - Chú công an nhìn hai đứa tôi, ra lệnh - Học sinh lớp mấy, trường nào?

Khỏi phải đi tù, chúng tôi mừng rơn. Nhưng nghe chú công an nói sẽ báo với ban giám hiệu, đứa

nào đứa nấy xanh mặt. Tôi năn nỉ:

-Chú tha cho tụi cháu! Tụi cháu chỉ lỡ có một lần.

Nghi cũng hòa vô:

-Chú báo với ban giám hiệu, tụi cháu bị đuổi học mất!

Chú công an gục gặc đầu:

-Thôi được! Nếu các cháu sợ bị đuổi học thì chú sẽ không báo với ban giám hiệu nữa. Chú sẽ báo

với bố mẹ các cháu vậy. Nào, các cháu cho biết địa chỉ nhà đi!

Thấy chú công an hí hoáy cây viết định ghi, tôi hoảng hồn kêu lên:

-Không được đâu chú ơi! Bố mẹ cháu không đuổi học nhưng bố mẹ cháu đánh đau lắm!

Chú công an dang tay ra:

-Hai chú bé này lạ thật! Báo nhà trường thì lo, báo gia đình thì lại sợ! Thế mà bày đặt đi giật tóc người khác! Thôi thì các cháu theo chú vô tù vậy!

Nghi mếu máo:

-Chú tha cho tội cháu lần này đi, chú ơi! Cháu sợ ở tù lắm!

Chú công an chép miệng:

-Tha hả? Tha thì cũng được nhưng rồi mai một các cháu lại đổ nhau làm bậy nữa thì sao?

Nghi lắc đầu lia lịa:

-Không có đâu, chú ơi! Tội cháu chỉ đổ nhau bắt chước tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, tiếng...

Chú công an ngắt lời:

-Nhưng khi hết chuyện đổ rồi thì sao? Lại đổ nhau giật tóc?

Tôi vội vàng lên tiếng:

-Tội cháu không giật tóc nữa đâu! Cháu nghĩ ra rồi! Lúc đó tội cháu sẽ đổ nhau chuyện học tập!

-Chuyện học tập hả? - Chú công an gật gù- Chuyện học tập thì được! Nhưng mà các cháu có nói chắc không đó?

Tôi và Nghi đồng thanh đáp:

-Dạ, chắc ạ!

Chú công an bỏ cây viết và cuốn sổ vô túi, nheo mắt nói:

-Nếu vậy thì lần này chú tạm tha cho hai cháu. nhưng chú mà còn bắt gặp các cháu làm bậy lần nữa

thì chú không tha đâu!

Nghe chú công an nói vậy, chúng tôi thở phào và dơ chân định đi thì chú công an kêu lại:

-Khoan đã! Hai cháu phải xin lỗi cô bé này đã chứ!

Cái mặt con nhỏ nhơn nhơn ngó dễ ghét! Nhưng có chú công an đứng đó nên chúng tôi phải bấm

bụng bước lại lí nhí xin lỗi nó. Xong, hai đứa vội vã chuồn thẳng.

Dọc đường, Nghi trách tôi:

-Tại mày đó! Mày xúi bậy!

Tôi chống chế:

-Tao xúi bậy thì mày đừng làm! Ai bảo mày nghe theo chi!

-Hừ, vậy mà cũng nói!

Lúc gần về tới nhà, Nghi hỏi tôi:

-Khi này, mày bảo đổ nhau chuyện học tập là đổ như thế nào?

Tôi tặc lưỡi:

-Tao cũng chẳng biết! Tao chỉ mới nghĩ thế thôi!

Nghi nghĩ ngợi một hồi rồi đề nghị:

-Hay là mình đổ nhau học bài đi! Xem đứa nào thuộc trước!

-Bài gì?

-Bài tập đọc ngày mai đó!

Tôi đồng ý liền.

Nhà tôi và nhà Nghi kề nhau trong một khu tập thể. Vừa về tới nhà, không kịp thay đồ, hai đứa đã

đem bài ra học.

Thấy vậy, thằng Bo em tôi vỗ tay hét toáng:

-Chuyện lạ, bà con ơi!

Chả là từ trước đến giờ tôi nổi tiếng lười học. Thậm chí có lần mẹ tôi phải lôi tôi vào bàn, bắt ngồi tại chỗ học bài không cho đi đâu.

Nhưng, vì thi đua với Nghi, tôi cặm cụi học, không thèm đếm xỉa đến thái độ âm ỉ bất lịch sự của

thằng Bo.

Tôi đang học lồm bồm được vài câu thì Nghi chạy qua, mặt mày hớn hở:

-Tao thuộc rồi.

Tôi nhìn nó nghi ngờ:

-Xạo đi mày! Thuộc đâu mà lạ vậy!

-Thật!

-Mày đọc coi!

Nghi đọc ro ro:

-Rừng xa vọng tiếng chim gù

Ngân nga tiếng suối, vi vu gió ngàn .

Nhưng đến câu tiếp theo thì nó ngắc ngứ:

-Mùa xuân ...mùa xuân ...

Nó "mùa xuân" một hồi rồi nhìn tôi cầu cứu:

-Mày nhắc giùm tao một chữ đi!

Tôi rộng lượng:

-Mùa xuân đậm lá ...

Nghi sáng mắt cất cao giọng:

-Mùa xuân đậm lá ngụy trang

Đường ra ...đường ra tiền tuyến ...tiền tuyến ...

Lần này, nó lại nhìn tôi năn nỉ:

-Tiền tuyến gì mà ?

Tôi phẩy tay:

-Đẹp! Tao không nhắc nữa đâu!

-Một chữ nữa thôi!

Tôi kiên quyết:

-Một chữ cũng không nhắc! Mà về học lại đi!

Thấy không lay chuyển được tôi . Nghi đành phải chạy về .

Còn tôi thì tiếp tục cầm đầu vô cuốn tập, ê a:

-Rừng xa vọng tiếng chim gù

Ngân nga tiếng suối, vi vu gió ngàn ...

Mẹ tôi ở dưới bếp đi lên, thấy tôi ngồi học bài bèn cốc tôi một cái:

-Cha mà! Mấy bữa nay la rát hòng cũng không chịu ngồi vô bàn, sao bữa nay siêng học bất tử vậy!

Lần đầu tiên mẹ tôi khen tôi siêng học . Tôi cảm thấy thích thú và nghĩ bụng:

"Đố nhau học tập vui như vậy mà trước nay mình không nghĩ ra! Ngốc thật!" .

1987

Điều Không Tính Trước

Tôi chuẩn bị đánh nhau.

Thoạt đầu tôi định lấy con dao của mẹ tôi làm vũ khí nhưng khi sờ đến cái lưỡi thép to bản và mát lạnh của nó tôi đâm ra sờ sờ làm sao! Con dao bén ngọt này mà vung lên một phát là chặt đứt tay

địch thủ như chơi, có khi lại đứt phăng cả cổ không chùng! Eo ơi, sợ quá!

Tôi không lấy con dao nữa. Tôi vào phòng chị Hồng và tìm thấy cái kéo. Tôi mân mê cái kéo một

hồi rồi lại bỏ xuống. Cái kéo nhọn quá, mà tôi thì lại không dám đâm thủng bụng thằng Nghi. Tôi

chỉ muốn "giã" nó một trận đau thật đau thôi. Phải đánh nó để nó chừa cái tật ăn gian.

Chả là cách đây năm hôm, trong trận bóng giao hữu giữa lớp tôi và lớp nó nhân dịp kết thúc năm

học, khi nhận được đường chuyền của thằng Phước, tôi lướt xuống sút vào gôn đội nó một quả tuyệt

đẹp thì nó la toáng lên bảo tôi bị việt vị. Rõ ràng khi tôi nhận bóng thì trước mặt tôi còn đến hai hậu vệ của đội nó, vậy mà thằng Nghi cứ khẳng khẳng không công nhận bàn thắng của tôi. Ức nhất là

lúc đó bên tôi đang bị dẫn trước một bàn. Thế là hai bên bỏ mặc trái bóng nằm lăn lóc trên sân, xúm lại cãi cọ. Rốt cuộc, không ai chịu ai, hai bên đều gom mũ áo giày dép hăm hực ra về.

Đã vậy, trước khi bỏ đi thằng Nghi còn nhe răng trêu tôi:

-Lần sau đừng "ăn cắp trứng gà" nữa nghen!

Ý nó bảo tôi giỏi tài nấp sẵn ở sân đối phương chờ rình cơ hội ghi bàn "bất hợp pháp". Trong khi bọn tôi giận tím mặt thì phe thằng Nghi cười lên hô hố.

"Được rồi, nếu mày muốn gây sự, ông sẽ cho mày biết tay!" - Tôi lăm lăm trong miệng và tiếp tục đi tìm "vũ khí". Tôi lục lọi ngăn kéo của chị Hiền. Ngăn kéo của chị Hiền chỉ toàn là bánh kẹo và trái cây, chẳng có thứ nào có thể dùng đánh nhau cả. Chẳng lẽ lại dùng trái cây chơi địch thủ?

Cuối cùng tôi tìm thấy "vũ khí" trong hộp đồ nghề của anh Nghĩa. Thoạt đầu, tôi định lấy cây buá, nhưng sau khi sờ rẫm cục sắt cẩn thận, tôi biết đầu thằng Nghi không thể nào chịu đựng nổi một "vũ

khí" như thế này. Thế là rốt cuộc tôi chọn cái kềm. Thật chả có thứ "vũ khí" nào lý tưởng hơn.

Nó vừa nhẹ vừa gọn, cất trong túi quần chả có chú công an nào phát hiện ra. Nó cũng chẳng làm địch

thủ thùng bụng hay đứt đầu. Khi vật ngã thẳng Nghi xuống đất, tôi sẽ rút kèm ra kẹp vào bắp vế nó cho nó sợ chơi. Thật là tuyệt!

Tôi đang lấy giấy nhám đánh bóng cái kèm thì thằng Phú, cháu tôi mới năm tuổi, sà lại: -Cậu làm gì đấy?

-Cậu chuẩn bị đi đánh nhau.

Nó trố mắt:

-Đánh nhau à?

-Ừ, đánh nhau.

-Đánh nhau thật hả cậu? - Nó lại hỏi.

-Chứ chẳng lẽ đánh chơi!

-Cậu đánh nhau với ai vậy?

-À...à...cậu đánh nhau với...một tên khổng lồ.

Nó rụt vai:

-Eo ôi! Tên khổng lồ! Cháu sợ lắm!

Tôi nghiêng răng:

-Cậu sẽ chặt đầu nó đem về cho cháu xem!

-Thế cậu đã có viên ngọc chưa?

Tôi ngạc nhiên:

-Viên ngọc nào?

-Viên ngọc dùng để ngậm trong miệng cho tên khổng lồ không nhìn thấy mình ấy mà! Như trong

truyện ấy!

-À...cậu cóc cần viên ngọc, cậu sẽ dùng cái kèm này bẻ răng nó.

Thằng bé tỏ vẻ ngờ vực:

-Răng nó dài lắm, cậu bẻ không nổi đâu!

-Nổi!

-Không nổi! Nó sẽ ăn thịt cậu mất!

Sự bướng bỉnh của thằng cháu khiến tôi nổi đóa:

-Chính cậu mới là người ăn thịt nó! Thôi, mày đi chơi đi, đừng quấy rầy tao nữa! Không khéo tao

cho một đá bây giờ! Đi!

Tôi vung cái kèm lên khiến thằng cháu ôm đầu chạy mất. Vừa chạy nó vừa mếu máo:

-Cháu méc mẹ cho coi!

-Cho mày méc!

Thật là xúi quẩy! Chưa ra trận đã có người trù ẻo rồi!

Tôi cầm tờ giấy nhám lên thì thằng Phước tới:

-Mày làm gì vậy? Định sửa xe hả?

Tôi nhún vai:

-Sửa xe cái khỉ mồi! Tao đang định đi đánh nhau với thằng Nghi!

Phước nheo mắt:

-Đánh nhau bằng cái kềm này à?

Nghe giọng điệu của nó, tôi khịt mũi:

-Kềm mà đánh nhau quái gì! Vũ khí của tao cất trong tủ kia! Ác lắm!

Phước tò mò:

-Gì vậy?

-Vũ khí hóa học! Rồi mày sẽ biết! Chiều nay mày có đi đánh nhau với tao không?

Phước tỏ vẻ đắn đo:

-Đánh nhau ấy à?

Tôi khích:

-Chẳng lẽ mày sợ thằng Nghi! Chính nó đã ăn gian trận bóng hôm nọ, lại còn chọc tức tụi mình nữa! Bỏ qua sao được!

Phước bị tôi khích tướng, bèn gật đầu:

-Đánh thì đánh! Tao mà sợ nó!

-Nhưng đi đánh nhau phải có vũ khí! - Tôi lên giọng đàn anh - Mày có súng không?

Phước tròn mắt:

-Súng hả? Tao làm gì có súng!

Tôi nhăn mặt:

-Không có súng mà đánh nhau quái gì! Thế mày có lựu đạn không?

Phước rụt cổ:

-Eo ơi, lựu đạn nổ một phát thì banh xác cả lũ! Tao sợ lắm!

Sợ thì đánh nhau thế quái nào được! Thế mày có gì nào? Có dao găm không?

-Không! Tao chẳng có vũ khí gì cả! Tao chỉ muốn chơi nhau bằng tay thôi!

-Hừ, vậy mà cũng gọi là đánh nhau! Một người lính gương mẫu bao giờ ra trận cũng mang theo vũ

khí, mày hiểu không? Mày nhớ kỹ lại đi, ở nhà có vũ khí gì nào?

Phước "nhớ kỹ" một lát rồi reo lên:

-À, tao có cái ná thun, được không mày?

Tôi gật gù:

-Giàn thun chỉ để đánh nhau với bọn trẻ con thôi! Nhưng mà thôi, cũng được! Thế chiều nay mày

nấp trong bụi cây ở ngã tư, còn tao sẽ đón đường thẳng Nghi. Chiều nào nó cũng đi ngang ngã tư

đó. Tao sẽ nói chuyện với nó. Mày nhớ theo dõi, khi nào tao vung tay lên khỏi đầu, mày sẽ bắn vào bụng nó. Lúc đó tao sẽ rút...vũ khí hoá học trong túi quần ra, xịt vào người nó, thế là nó lăn đùng ra đất.

Phước hồi hộp:

-Rồi sao nữa?

-Còn sao nữa! Nó chết chứ sao! Vũ khí hóa học xịt vào người, ai mà chịu nổi!

Phước tái mặt:

-Thôi, thôi, tao không đi với mày đâu! Đánh nhau mà chết người, tao sợ lắm!

Tôi tắc lưỡi:

-Đã đánh nhau thì phải có người chết kẻ sống chứ! nhưng mà thôi, nếu mày sợ quá thì tao sẽ xịt què chân nó thôi, cho nó khỏi đá bóng luôn!

Trước khi về, Phước còn năn nỉ tôi:

-Mày nhớ xịt vũ khí hoá học gì đó ít ít thôi ghen, cho nó đi cà nhắc chừng ba bữa thôi!

Chiều đó, tôi và Phước nấp sẵn trong bụi cây ở ngã tư. Trong khi chờ đợi, tôi dặn nó đủ thứ "kỷ luật chiến trường", nào phải giương súng...thun ra làm sao, nín thở như thế nào. Phước nghe theo rậm rập. Còn nó thì cứ luôn mồm dặn tôi nhớ xịt vũ khí hoá học ít ít một chút. Nó sợ tôi làm thẳng Nghi què chân suốt đời.

Khi thấy bóng thẳng Nghi xuất hiện từ xa, tôi bước ra đứng chặn giữa đường.

Thấy tôi, Nghi reo lên:

-Ủa, mày đi đâu đó? Tao đang đi tìm mày nè.

Chết cha! Vậy là nó đã chuẩn bị rồi! Chẳng biết nó đem theo vũ khí gì? Tôi thót bụng, hỏi:

-Mày tìm tao chi vậy?

Nghi thò tay vào túi quần. Thấy vậy, tôi cũng cho tay vào túi quần nắm chặt cái kèm, sẵn sàng đối phó.

Té ra "vũ khí" của Nghi là một cuốn sách nhỏ. Nó đưa sách cho tôi: -Đây là cuốn luật bóng đá của anh tao. Cho mày mượn đọc để mai mốt đá bóng mình khỏi phải cãi nhau nữa. Trong đó có ghi rõ luật việt vị đó!

Tôi đang ngờ ngác thì Nghi lấy trong túi áo ra mấy tờ giấy, huơ lên:

-Đi xem phim không?

-Vé xem phim hả?

-Ừ, bạn chị tao cho ba vé, chị tao không đi nên cho tao. Phim "Trộm mắt phật" hay lắm ghen mày!

-Đưa tao xem nào!

Tôi nói và rút tay ra khỏi túi quần, vô tình tôi lại lôi ra cả cái kèm.

-Mày đem kèm đi đâu vậy? - Nghi tò mò.

-À...à, lúc nãy tao sửa xe, rồi bỏ quên trong túi.

Nghi trầm trồ:

Cái kèm bóng quá hén! Mày cho tao mượn đi, xe tao cũng đang sút mấy con ốc.

Tôi đưa cái kèm cho Nghi và liếc lại phía bụi cây. Phước đang nhấp nhóm trong đó, tôi thấy đầu nó nhô lên hụp xuống liên hồi. Thấy tôi đưa "vũ khí hóa học" cho địch thủ nó càng hồi hộp tợn. Nó giương nà thun lên ra ý hỏi, tôi bèn khoát tay bảo thôi. Nhưng chắc nó tưởng tôi ra hiệu "khai hỏa"

liền kéo thật căng sợi thun, chuẩn bị bắn. Tôi hoảng hốt vội nhảy tới một bước, đứng chắn giữa nó và Nghi. Thấy điệu bộ lạ lùng của tôi, Nghi thắc mắc:

-Mày làm gì vậy?

-À...không! - Tôi ấp úng.

Nghi nhìn về phía bụi cây:

Có gì đằng đó vậy?

Biết không thể giấu được, tôi đành đáp:

-Thằng Phước! Nó đang rình bắn chim!

Và tôi quay về phía bụi cây la lớn:

-Ra đi, Phước ơi! Con chim của mày bay mất rồi!

Phước cầm giàn thun lò dò bước ra:

-Tụi mày nói chuyện lớn quá làm con chim bay mất, uống thiệt!

Nghi vỗ vai nó, an ủi:

-Thôi, bỏ con chim đi! Bây giờ ba đưa mình đi xem phim "Trộm mắt phật".

Phước khịt mũi:

-Phim hay không mày?

-Tuyệt! Có hoàng đế Ama và tên trộm Abu, hay lắm!

-Hai tay này đánh nhau hả?

Nghi ngờ ngác:

-Đánh nhau gì?

-Thì đánh nhau chứ đánh nhau gì! Đánh nhau bằng "vũ khí hóa học" đó!

Nói xong, Phước nhìn tôi cười hích hích khiến tôi đỏ cả mặt.

Nghi chẳng hiểu gì cả, nó choàng vai tôi và Phước kéo đi:

-Không có đánh nhau đâu! Hai nhân vật này là bạn thân với nhau, một tình bạn chân thành và tuyệt

đẹp!

Nắng chiều hắt bóng ba đứa xuống mặt đường thành một khối, giống như người khổng lồ trong

truyện cổ, người khổng lồ mà cháu tôi đã nói "cậu không thắng nổi đâu".

1988

Những Đứa Trẻ Cùng Lớp

Cái tin chúng tôi được nghỉ học một tuần quả là một bất ngờ thú vị.

Sáng nay, chuông reo vào lớp đã hơn mười phút, cô Lan vẫn không thấy xuất hiện. Trong khi cả lớp

đang ồn ào bàn tán thì cô hiệu trưởng xuống báo: cô Lan ốm, chúng tôi được nghỉ hết tuần này.

Cô hiệu trưởng vừa quay ra, thằng Cường đã hét toáng:

-A ha! Thế là tớ khỏi phải học bài!

Nhỏ Thúy reo:

-Mình sẽ chơi nhảy dây suốt!

Tôi cũng hân hoan không kém:

-Tớ sẽ đi Vũng Tàu thăm bố tớ. Tớ sẽ tha hồ tắm biển!

Ba đứa tôi chưa hết hí hửng, nhỏ Nam Lai đã nạt ngang:

-Cô giáo ốm, các bạn vui lắm hả?

Nhỏ Nam Lai là lớp trưởng. Nó lên tiếng, chúng tôi đành im miệng. Hơn nữa, nó hỏi "móc họng"

kiểu đó, chẳng biết phải đáp thế nào. Chẳng lẽ bảo thật là mình rất vui?

Mãi một lát, Cường mới ấp úng:

-Tớ vui vì khỏi phải học bài chứ đâu phải vì...cô giáo ốm!

Tôi lập tức hòa theo:

-Tớ cũng vậy! Tớ chỉ vui vì sắp được đi thăm bố tớ thôi!

Nhỏ Nam Lai nguýt dài:

-Các bạn muốn đi đâu thì đi, làm gì thì làm, nhưng chiều nay phải tới thăm cô!

Trưa đó, trong bữa cơm, tôi nói với mẹ ý định đi thăm bố của tôi.

Mẹ bảo:

-Nếu con muốn, đi ngay chiều nay cũng được. Chiều nay có ô-tô của cơ quan bố con đi Vũng Tàu.

-Không được, mẹ ạ! - Tôi khịt mũi - Sáng mai con mới đi được. Chiều nay con phải đi thăm cô giáo.

Ba giờ chiều, cả bọn có mặt ở nhà Nam Lai, đợi nó dẫn đi. Chỉ có Nam Lai là biết nhà cô Lan. Nó từng tới nhà cô nhiều lần để giúp cô cộng điểm và sắp xếp sổ sách. Nhỏ Nam Lai bảo nhà cô rất nghèo. Chồng cô là cán bộ địa chất, quanh năm đi suốt. Cô ở nhà một mình, làm bạn với bà hàng

xóm sát vách.

Đường đến nhà cô rất ngoằn ngoèo. Nhỏ Nam Lai dẫn cả bọn chui qua nhà lồng chợ, quanh ra phía

sau những hàng rau cải, nhảy qua ba vũng nước rồi đến một con hẻm.

Nhà cô Lan ở cuối hẻm. Đó là một căn nhà nhỏ, mái tôn vách ván, nằm liền dãy với những căn nhà

khác. Khi chúng tôi gõ cửa, bà hàng xóm ở nhà bên cạnh thò đầu ra. Thấy chúng tôi, biết là học trò cô Lan, bà bước qua mở cửa:

-Các cháu vào đi!

Cô Lan đang nằm trên chiếc giường kê sát cửa sổ. Thấy chúng tôi vào, cô chậm chạp chỗi tay ngồi

dậy, giọng đượm mừng vui:

-Các em vào đây với cô!

Thấy cô cử động có vẻ khó nhọc, nhỏ Nam Lai vội bước dậy đỡ lưng cô:

-Cô cứ nằm nghỉ đi!

Nhỏ Thúy hỏi, giọng lo âu:

-Cô bị bệnh gì thế hở cô?

Cô Lan đặt tay lên ngực:

-Phổi cô có nước, hễ trở mình là đau nhói. Các bác sĩ bảo cô vào nằm viện để họ lấy nước ra, nhưng cô không muốn. Cô chỉ ở nhà chích thuốc thôi!

Thằng Cường làm không:

-Vào nằm viện tốt hơn chứ cô?

-Thì tốt hơn! Nhưng nằm viện sẽ mất hàng tháng, cô sẽ không thể dạy các em được! Vả lại, nghĩ đến cảnh các bác sĩ sẽ đâm mũi kim to sụ vào lưng mình, xuyên tới tận phổi để rút nước, cô sợ lắm!

Nhìn cô Lan vừa nói vừa rụt cổ, tôi ngạc nhiên nhận thấy cô chẳng giống chút nào với vẻ oai nghiêm ở trên lớp. Trước mặt tôi là một phụ nữ hiền lành, nhỏ nhắn, ốm đau và đơn độc. Tôi không

rõ chứng bệnh của cô có liên quan gì đến việc cô phải suốt ngày hao hơi khản tiếng với bọn tôi không, nhưng dù không phải như vậy, sự vui mừng của tôi trước tin cô ốm sáng nay quả là một thái

độ đáng xấu hổ!

-Rồi ai chăm sóc và lo cơm nước cho cô, hở cô? - Tôi day dứt hỏi.

-Các em đừng lo! Cô đã nhờ bác hàng xóm!

Rồi như không muốn chúng tôi lo lắng, cô hỏi sang chuyện học tập của từng đứa. Cô dặn chúng tôi

trong thời gian nghỉ sắp tới, mỗi ngày nên dành ra một ít thì giờ ôn bài cho khỏi quên. Cô dặn chúng tôi phải vâng lời bố mẹ. Cô khuyên không nên ăn quà vặt ngoài đường vì mùa này đang có dịch tả.

Cô còn nói nhiều nhiều nữa, đến nỗi nhỏ Nam Lai phải nháy mắt bảo chúng tôi xin phép cô ra về để cho cô nghỉ.

-Tối nay tớ sẽ ôn tập đến ôn bài với nhỏ Thúy! - Trên đường về, thằng Cường bỗng buột miệng tuyên bố.

Nhỏ Thúy lắc mái tóc:

-Buổi tối ôn bài, còn ban ngày mình đến chơi với cô! Mình chẳng thích chơi trò nhảy dây nữa! Nhỏ Nam Lai không nói gì. Nó chỉ khụt khịt mũi và liếc tôi. Nhưng tôi chẳng nói chẳng rằng, cứ lăm lăm bước, mãi đến tận nhà. Chỉ đến khi mẹ tôi giục thu xếp đồ đạc để sáng mai đi Vũng Tàu thăm bố, tôi mới ngập ngừng lên tiếng:

-Ngày mai con chưa thể đi được mẹ ạ!

1989

Em Gái

Mai Pha là em gái tôi. Nó có tật ưa khóc.

Trường làng tôi chỉ mở tới lớp năm. Lên lớp sáu, tôi phải ra trường huyện, ở trọ nhà chú tôi.

Năm sau, tôi lên lớp bảy, Mai Pha lên lớp sáu. Nó phải khăn gói ra huyện ở chung với tôi. Đêm đầu tiên, Mai Pha nằm trong mùng khóc rưng rức.

Tôi không ngủ được, bèn day qua nạt:

-Mày có im đi không!

Nghe tôi la, nó im được một lát. Rồi có lẽ không nén nổi, nó lại khóc thút thít.

Tôi lại day qua:

-Làm gì mà mày khóc hoài vậy?

Nó sụt sịt:

-Em nhớ mẹ.

-Mày nhớ mẹ thì sáng mai tao kêu chú Năm chở mày về nhà.

Nó mừng lắm:

-Anh nói thật hén?

-Ừ. Mày về nhà đi giữ bò với thằng Tèo, khỏi cần đi học!

Biết tôi nổi sùng, nó im re.

Lát sau tôi lại nghe loáng thoáng những tiếng nấc nghèn nghẹn từ giường nó. Chắc là nó úp mặt vô gối.

Sáng hôm sau, chú Năm nhón Mai Pha cười cười:

-Hồi hôm chuột kêu rúc rích suốt đêm, cháu có nghe không?

Mai Pha đỏ mặt. Nó dấm vào lưng chú Năm thùm thụp.

Chuột còn kêu rúc rích suốt ba đêm nữa. Tới đêm thứ tư, Mai Pha mới hết khóc. Tôi hỏi nó:

-Mày hết nhớ mẹ rồi hả?

-Còn.

-Sao mà mày không khóc nữa?

-Em không biết. Chắc là em hết nước mắt rồi.

Tôi bĩu môi:

-Mày mà hết nước mắt! Tương mày "mít ướt" thấy mờ!

Nghe tôi chê, Mai Pha nhe răng cười. Nó không dính chính gì hết.

Có lần, tôi với Mai Pha đang ngồi đọc sách. Nghe tiếng thút thít, tôi quay lại và thấy mắt nó đỏ

hoe.

Tôi ngạc nhiên:

-Khóc nữa hả?

Nó cười bên lên:

-Đâu có.

-Xạo đi mày! Tao nghe tiếng thút thít rõ ràng!

Mai Pha đưa tay dụi mắt:

-Có con gì đó bay vô mắt em.

Tôi nhìn nó, nghi ngờ:

-Ai ngu gì chui vô mắt mày!

Dòm cuốn sách trong tay nó, tôi nói:

-Mày đưa cuốn sách tao coi thử! Chắc là mày đọc cái quỷ gì trong này!

Mai Pha chưa kịp đưa, tôi thò tay giật phắt.

Dò ngay trang nó đang đọc một hồi, tôi vỗ đùi một cái "đét", miệng la:

-Đúng ngay chóc rồi! Máy đọc tới đoạn tả cảnh nghỉ hè, mấy đứa quỷ trong này nó chia tay nó khóc

tùm lum. Vậy là mày khóc theo chứ gì! Tao đoán đâu có sai!

Thấy tôi nói trúng tim đen, Mai Pha xấu hổ thò tay giật cuốn sách lại, chống chế:

-Anh đừng có đoán mò!

Tôi "xì" một tiếng:

-Thôi đi mày ơi! Tụi nó chia tay có mấy tháng, tới ngày khai trường, tụi nó lại gặp lại, có gì đâu mà khóc lóc!

Mai Pha khụt khịt mũi:

-Nói như anh thì nói làm gì!

Cãi không lại tôi, bao giờ Mai Pha cũng nói câu đó.

Mà có đứa em như nó cũng mệt. Nó "nhão nhè nhão nhẹt"! Đọc sách nó cũng khóc. Xem phim nó cũng khóc.

Nhân vật chính trên màn ảnh mới bị thương sơ sơ, trầy da chảy máu có chút xiu, nó đã nấc bốn, năm cái rồi. Đền khi nhân vật chính về châu ông bà thì thôi khỏi nói! Nó sụt sịt cả buổi.

Vừa mất hứng, vừa mắc cỡ với những người chung quanh, tôi gắt nó:

-Mày có chịu tắt cái đài của mày đi không! Lần sau là tao không có dẫn mày đi xem phim nữa đâu!

Nhưng cái "đài" của nó mà đã mở thì không làm sao tắt được. Ở trong rạp xi nê chứ đâu phải ở nhà mà úp mặt vô gối. Rốt cuộc, không biết làm sao tôi phải lấy tay bịt miệng nó lại.

Trên đường về, tôi nói:

-Mày ngu quá! Thằng cha đó nó đóng phim nó giả bộ chết chứ đâu phải chết thật mà mày khóc!

Mai Pha rụt cổ:

-Ai chẳng biết!

-Biết sao mày còn khóc?

Mai Pha cứng họng, không trả lời được.

Tôi tưởng vậy lần sau nó sẽ không khóc nữa. Hóa ra không phải! Lần nào nó cũng khóc. Hể có người chết là nó sụt sùi.

Không biết làm sao, tôi đành thở dài:

-Lớn lên chắc mày đi làm nghề khóc mướn quá!

Nhưng người ta chết nó khóc đã đành. Đằng này mèo chết nó cũng khóc. Khóc cả buổi.

Tôi đi học về không thấy Mai Pha đâu. Ra sau vườn, thấy nó đang ngồi một đống.

Tôi hỏi:

-Mày làm gì đó?

Mai Pha đáp khẽ, mặt vẫn cúi gằm xuống đất:

-Con Bông Bụt chết rồi!

Bông Bụt là tên con mèo của chú Năm tôi.

Tôi chép miệng:

-Nó chết là phải! Bỏ ăn bốn, năm ngày mà sống sao nổi!

Mai Pha không nói gì. Nó ngồi im lấy tay vẽ ngoằn ngoèo trên đất.

Tôi sực nhớ Mai Pha chưa trả lời câu hỏi của tôi:

-Nhưng con Bông Bụt chết rồi thì thôi, mày ngồi đây làm chi?

-Em chôn nó.

Bây giờ tôi mới nhìn thấy nắm đất nhỏ trước mặt Mai Pha. Chắc nó đắp mộ cho con Bông Bụt.

Đằng trước nắm đất, nó còn cắm thêm mấy cây que, giả làm nhang.

Tôi quỳ một chân bên "mộ" và thò tay cầm mấy cái que lắc lắc.

Mai Pha la hoảng:

-Anh làm gì vậy?

-Tao coi thử.

Vừa nói tôi vừa nhìn Mai Pha và thấy nó nước mắt nước mũi dàn dụa. Hóa ra từ nãy đến giờ nó ngồi nó khóc, hèn gì mà nó cứ cúi gằm, không dám ngước lên nhìn tôi.

Tôi không nhịn được cười:

-Mèo chết mà mày cũng khóc! Mày đúng là đồ "mít ướt"!

Mai Pha xấu hổ, vùng chạy vô nhà. Vừa chạy nó vừa đưa tay quệt nước mắt.

Cố lần, chú Năm mua cho tôi và Mai Pha mỗi đứa một trái măng cầu. Vì nó là em nên được trái lớn hơn.

Đợi cho chú Năm đi khỏi, tôi gạ Mai Pha:

-Mày đổi cho tao đi! Mày nhỏ ăn trái nhỏ, tao lớn ăn trái lớn!

Mai Pha không chịu:

-Thôi, em không đổi đâu!

Tôi vẫn kiên trì:

-Mày đổi cho tao, lát nữa tao lấy giấy xếp cho mày chiếc ghe đẹp hết xẩy!

Mai Pha vẫn lắc đầu:

-Em không lấy cái gì hết!

Vừa nói nó vừa giấu trái măng cầu ra sau lưng.

Biết không dụ nó được, tôi lột trái măng cầu của tôi ra ăn. Mai Pha ngồi bên cạnh, dòm.

Ăn xong, tôi sai nó:

-Mày đi đổ vỏ giùm tao đi!

Không chờ tôi bảo lần thứ hai, Mai Pha cúi xuống nhặt nhanh mớ vỏ tôi vứt bừa bãi trên nền nhà rồi chạy ra sau vườn ném xuống hố rác.

Lát sau, nó quay vào. Tôi nheo mắt, nói:

-Mày lột trái măng cầu của mày ra ăn đi!

Tôi tính dụ nó ăn để gạ cắn vài miếng. Ai dè nó xoè tay ra, cười khúc khích:

-Em ăn mất rồi!

-Xạo đi mày!

-Thật!

Tôi quan sát Mai Pha thật kỹ nhưng không thấy trái măng cầu ở đâu. Chắc là nó giấu đâu rồi! -

Tôi nghĩ thầm và định bụng sẽ tìm cho ra.

Trưa hôm sau tiếng trống tan trường vừa vang lên, tôi đã ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Đúng như tôi nghĩ, Mai Pha chưa kịp về tới. Chắc nó còn đang đi thơ thẩn dọc đường.

Tôi vội vàng lục tủ nó và mừng rỡ khi thấy trái măng cầu "trốn" trong góc tủ, sau chồng quần áo.

Thế là tôi chộp ngay trái măng cầu và chạy ra sau hè lột ăn ngon lành.

Đang ăn, tôi bỗng nghe tiếng Mai Pha thét ầm ĩ trong nhà:

-Trái măng cầu của em đâu rồi?

Nghe nó la bài hãi, tôi ăn vội ăn vàng, mấy miếng sau cùng tôi nuốt luôn cả hột.

Nhưng tôi chưa kịp phi tang thì Mai Pha đã chạy ra. Thấy đồng vỏ lăn lóc dưới đất, nó òa ra

khóc.

Thấy nó bù lu bù loa, tôi cúi tiết, nạt:

-Mày có thôi om sòm đi không!

Mai Pha mếu máo:

-Ai bảo anh lấy cắp măng cầu của em!

Tôi trợn mắt:

-Mày bảo tao là đồ ăn cắp hả? Tao cho mày một bạt tai bây giờ!

Nó sụt sịt:

-Măng cầu em để dành trong tủ, ai bảo anh lấy chi!

Tôi "hừ" một tiếng:

-Ăn không chịu ăn, ai bảo để dành!

-Có phải em để dành cho em đâu!

-Xạo đi mày! Không để dành cho mày chứ để dành cho ai?

-Em để dành cho thằng Tèo chứ bộ! Nó thích măng cầu nhưng đâu có mà ăn!

Thằng Tèo là em tôi. Nó kể Mai Pha. Nhà tôi không có người nên cho nó nghỉ học một vài năm, ở

nhà đi giữ bò.

Nghe Mai Pha nói, tôi chưng hửng:

-Vậy sao mày không nói trước, tao đâu có biết!

Mai Pha không đáp. Nó cứ ngồi "híc, híc" nghe phát mệt. Nhưng lần này tôi không la nó. Trái lại, tôi nhẹ nhàng cầm tay nó. dỗ:

-Thôi nín đi! Bữa nào mẹ cho tiền, tao sẽ mua cho thằng Tèo trái măng cầu khác.

-Anh nói thật không?

Tôi gật đầu:

-Thật, tao sẽ mua cho mày một trái nữa!

Mai Pha cười, những giọt nước mắt còn lấp lánh trên má:

-Còn anh nữa chi!

-À quên, tao nữa! Nhưng trái của tao nhỏ nhỏ thôi!

Mai Pha cười khúc khích:

-Anh lấy trái nhỏ nhỏ để đổi cho em chứ gì?

Tôi lắc đầu:

Lần này tao không gạ mày đổi nữa đâu!

Đang nói, không hiểu sao tôi nghe cay cay nơi mắt, liền đưa tay sờ.

Hình như có cái gì đó ướt ướt giống nhu nước mắt. Tôi hoảng hồn quay mặt đi chỗ khác và

giật

mình tự hỏi: Chẳng lẽ mình lấy cái thói "mít ướt" của Mai Pha?

1990

Học Trò

Sơn Đen đứng khoanh tay trước đầu hẻm, chờ đợi.

Trời đã quá trưa, bọn học trò sắp sửa rời khỏi nhà.

Hôm nay Sơn Đen cần phải tó một vài món gì đó của bọn trẻ. Xưa nay, thỉnh thoảng nó vẫn chặn

đường bọn nhóc trong hẻm để trấn lột, khi thì một ít tiền lẻ khi thì vài cục kẹo dứa, có lúc lại là một món đồ chơi thích mắt, cũng có khi là một thứ vớ vẩn chẳng biết dùng vào việc gì. Nhưng

hể thấy cái gì thỉnh thích, Sơn Đen đều tịch thu tuốt. Những lúc như vậy, nó thích thú không hẳn vì giá trị

của món đồ cướp được, mà vì quyền uy của mình được tôn trọng.

Chưa bao giờ bọn trẻ dám phản đối hoặc chống cự lại trò trấn áp của Sơn đen . Sơn đen to con, dữ

dần, chúa đập lộn trong khu phố. Đối với bọn học trò nhút nhát và hiền lành, Sơn đen đích thị là một hung thần. Mà hôm nay hung thần lại đang buồn. Suốt buổi sáng ngồi bình xập xám với tụi Năm rồ, Sơn đen thua chấy túi, thua đến tối tắm mày mặt.

Rời sông bạc với những lá bài nằm vương vãi, bắn thủ trên vỉa hè, Sơn đen văng tục một tiếng rồi lững thững bỏ đi. Ngay lúc đó nó chợt nhớ đến bọn học trò nhát cáy.

Sơn đen không phải đợi lâu. Chừng mười phút sau, lũ trẻ đã từ trong hẻm lục tục đi ra. Tất cả bốn đứa, đứa nào đứa nấy ăn mặc gọn gàng, cặp xách lủng lẳng trên tay. Sơn đen biết mặt cả bọn. Đi đầu là thằng Tân. Kế đến là thằng Thịnh, thằng Đạt. Cuối cùng là nhỏ Hoa. Đây là tụi học trò lớp Năm

C trường Sao Mai, những nạn nhân quen thuộc của Sơn đen.

Chờ cho bọn trẻ đến gần, Sơn đen nhô hẳn người ra. Nó dạng chân đứng chắn ngang đầu hẻm và

khẽ huýt sáo miệng.

Thằng Tân ngẩng đầu lên. Mặt nó bỗng xám ngoét khi nhìn thấy Sơn đen. Những đứa đi sau cũng

phát hiện ra hiểm họa. Tiếng trò chuyện rầm rì vui vẻ lập tức tắt ngấm, những bước chân của bọn trẻ

như rú lại.

Sơn đen cười khoái trá. Nó vẫy tay:

-Lại đây! Tụi mày làm gì mà đứng cả lại vậy?

Tân nuốt nước bọt. Nó muốn đi thụt lại phía sau nhưng những đứa khác lại không chịu tiến lên.

Lần này Sơn đen gọi đích danh nó:

-Mày có mang cái gì hay hay đấy không Tân?

Biết không thể nào thoát được, Tân khép nép bước lại. Nó cho tay vào túi quần:

-Em có mấy viên bi.

Sơn đen chìa tay ra:

-Bi hả? Đưa xem nào!

Tân mò mẫm trong túi một lúc rồi lấy ra hai viên bi rụt rè đặt vào tay Sơn đen.

-Chỉ có hai viên thôi hả?

Sơn đen trợn mắt hỏi và không đợi Tân trả lời, nó thọc tay vào túi quần thẳng bé khoảng sạch những viên còn lại.

-Của em...

Tân ưỡn mào, Sơn đen khoát tay:

-Không của em của anh gì cả! Cho mày qua! Tới thằng Thịnh!

Thịnh chìa ra cục gôm đã cầm sẵn nơi tay:

-Em có cái này!

Sơn cầm cục gôm đang tay ném vù ra xa:

-Tao lấy làm quái gì thứ này! Mày có thứ gì có thể cho vào miệng không?

Thịnh lí nhí:

-Em không có.

Sơn đen hất hàm:

-Mở cặp xách ra tao xem!

Thịnh lúi húi mở cặp. Sơn đen thò đầu nghiêng ngó. Nó hừ mũi, vẻ thất vọng:

-Toàn những bút với thước! Rõ là bọn học trò!

Bỗng nó thò tay vào đáy túi nhón lấy một cục kẹo bạc hà. Nó giơ cục kẹo ngay trước mặt Thịnh, giọng đắc thắng:

-Cái gì đây?

-Ờ...ơ...

-Còn "ơ, ơ" gì nữa! Mày định lừa tao hả?

Thịnh bối rối:

-Em không biết có cục kẹo trong túi xách. Chắc là cục kẹo hôm trước còn sót lại!

Không nói không rằng, Sơn đen nắm lấy vành tai Thịnh xoắn một cái thật lực rồi xô thẳng bé lúc

này đang nước mắt nước mũi đầm đìa qua một bên.

Cảnh tượng trước mắt khiến Đạt xanh mặt. Nó lấm lét nhìn Sơn đen, bàn tay cầm xấp hình tự nhiên run bắn.

-Gì đấy? - Sơn đen nheo mắt nhìn Đạt.

-Hình!

Đạt lí nhí đáp và chìa tay ra. Sơn đen cầm xấp hình xòe ra xem. Nó gật gù:

-À, hình tài tử Hồng Kông! Tốt lắm! Tao sẽ rủ thằng Năm rồ đánh bài ăn hình!

Đạt mừng rơn, dợm bước đi . Nhưng Sơn đen đã níu vai nó:

-Khoan đã! Mày nhà giàu chắc có tiền!

Vừa nói, Sơn đen vừa thò tay vào túi áo Đạt . Trong một thoáng, nó lôi ra một tờ hai ngàn . Sơn đen ve vẩy tờ giấy bạc trên tay, cười nhăn nhở:

-Tặng tao nghen!

Đạt đau khổ nhìn tờ bạc bị cướp . Nó vừa tiếc, vừa tức nhưng đành phải gật đầu .

Nhỏ Hoa là nạn nhân cuối cùng . Sơn đen hất hàm về phía con bé:

-Mày có gì nộp cho tao không đấy?

Hoa liếm môi:

-Em chỉ có chùm dây thun . Anh có lấy không ?

Vừa tóm được tờ hai ngàn, Sơn đen tỏ ra dễ dãi:

-Tao thêm vào ba cái của nợ đó! Thôi, cho mày qua!

Nghe vậy, Hoa thở phào . Nó mừng rỡ ôm cặp chạy về phía các bạn đang rầu rĩ đứng đợi . Nhưng

nó mới chạy được vài ba bước, Sơn đen đã gọi giật:

-Gượm đã! Mày có cái gì trong cặp đấy?

Hoa run bắn . Nó nhìn xuống đáy cặp căng phồng, ấp úng:

-Có gì đâu!

Sơn đen nhếch mép:

-Đừng hòng qua mặt tao! Lại đây!

Nhưng Hoa vẫn đứng chôn chân tại chỗ . Sơn đen liền bước lại . Nó giởng cái cặp khỏi tay Hoa .

-Trả cho em! Trả cho em! - Hoa hét hải kêu .

Sơn đen phớt lờ . Nó nhanh nhẹn tháo tung dây khóa, thò tay vào đáy cặp lôi ra một trái cam:

-A! Thật tuyệt vời!

-Trả cam cho em! Trả cho em! - Hoa vẫn ra rả kêu, giọng bắt đầu sục sục .

Sơn đen cười hề hề:

-Trả thế quái nào được! Tao đang khát khô cả cổ ...

Sơn đen nói chưa dứt câu, nhỏ Hoa bất thần nhảy vụt lại . Nó giật phăng trái cam trên tay Sơn đen:

-Trả đây!

Hành động liều lĩnh của nhỏ Hoa khiến ba đứa bạn đứng ngoài đâm sững sốt . Cả Sơn đen cũng bất

ngờ:

-A, mày dám ...

Vừa hét lên nó vừa nhảy xổ vào nhỏ Hoa, đẩy con bé lăn quay ra đất . Nhưng Sơn đen vẫn chưa giật

lại được "món hàng". Hoa té xuống, tay vẫn cầm khư khư trái cam .

Sơn đen càng nổi điên . Nó lại chồm tới . Nhưng lần này tay nó chưa kịp đụng tới trái cam đã bị nhỏ

Hoa ôm chặt lấy và nhe răng cắn mạnh .

Sơn đen rên lên vì đau:

-Ôi da! Mày có nhả ra không, đồ chó!

Vừa la, Sơn đen vừa co chân đá vào đùi vào lưng Hoa những cú đá thật lực . Nhưng con bé vẫn không chịu nhả . Nó cứ ngoạm chặt cánh tay Sơn đen .

Sau một thoáng bàng hoàng, Thịnh, Đạt, Tân vội vã chạy lại . Vừa lo lắng cho bạn, vừa thấy Sơn đen bị nhỏ Hoa giữ chặt, ba đứa bé quên hết sợ hãi . Chúng xông vào Sơn đen, đứa giữ tay đứa giữ

chân và thi nhau thui bình bịch lên lưng kẻ trấn lột .

Nếu lúc đó không có người lớn đi ngang qua và giằng bọn trẻ ra thì Sơn đen đã biến thành một món

giò chả trong tay bọn học trò "nhát cáy". Cho đến khi đã thất thủ bỏ đi, nó vẫn không hiểu điều gì đã xảy ra vào cái ngày đen đủi đó .

Chỉ có Tân, Đạt, Thịnh là hiểu . Chúng ngỡ ngàng hiểu rằng đoàn kết là cội nguồn của sức mạnh và cần nhất là có một người dám xông lên trước . Chỉ có một điều chúng không thể hiểu là tại sao người đó lại là nhỏ Hoa, một cô bé nhút nhát, hiền lành mà không phải một đứa nào trong bọn chúng .

Khi chúng thắc mắc điều đó với nhỏ Hoa, con bé mỉm cười bên lên và hồn nhiên đáp:

-Em cũng chẳng biết! Trước nay em vẫn sợ Sơn đen!

-Sợ mà mày dám cắn nó ?

-Ai bảo nó giật trái cam của em!

-Thì trước nay nó vẫn giật của mày cả khối thứ kia mà!

-Nhưng trái cam này em đem tặng cô giáo! Cô Phương ốm suốt một tuần, hôm nay mới đi dạy lại,

các bạn không nhớ sao ?

Khi nói như vậy, đôi mắt nhỏ Hoa bỗng dưng long lanh như hai giọt nước . Và nếu có ai tinh ý như

tác giả, họ sẽ thấy đôi mắt của ba thằng bé cũng vụt xao xuyến long lanh như vậy!

1991

Bướm Vàng Bướm Đỏ

Tính tôi rất mau chán, tôi không thích cái gì được lâu . Vì vậy, một hôm tôi bảo con Tí Hoa:

-Tao không chơi đánh chuyền với mày nữa đâu!

-Sao vậy ? - Tí Hoa há hốc mồm .

Tôi nhún vai:

-Trò đó dở ẹc! Lại là trò con gái! Tao cóc thèm!

-Thế thì anh thích chơi trò gì - Tí Hoa dòm tôi lom lom .

Tôi gãi đầu:

-Tao cũng chẳng biết nữa! Nhưng nhất định không phải là trò chơi chuyền!

-Vậy anh với em chơi nhảy dây đi!

-Ừ, trò nhảy dây hay hơn nhiều! - Tôi đồng ý ngay, quên phắt nhảy dây cũng không phải là ... trò con trai .

Con Tí Hoa chắc ngạc nhiên lắm . Nhưng nó không dám bắt bẻ, sợ tôi nổi khùng "tẩy chay" không thèm chơi với nó . Nó chỉ trố mắt nhìn tôi như nhìn một người vừa trốn ra khỏi bệnh viện ...tâm

thần .

Chơi nhảy dây được ba bữa, tôi lại bĩu môi:

-Trò này chán bỏ xừ! Còn dở hơn trò chơi chuyền!

Tí Hoa chưng hửng:

-Sao hôm trước anh bảo trò chơi chuyền dở ẹc ?

Tôi hừ mũi:

-Nhưng vẫn hơn trò nhảy dây!

Tí Hoa liếc môi:

-Vậy anh với em chơi chuyền lại đi!

-Dẹp! - Tôi phẩy tay .

Tí Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi rụt rè nói:

-Hay mình chơi ô quan ?

Tôi gật gù:

-Ừ, trò này hay đấy!

Tôi và con Tí Hoa liền chạy ra đường lộ nhật sỏi . Rồi ngồi bệt xuống nền sân mát rượi, rợp bóng

cát đằng trước hiên nhà nó, tôi vừa nguệch ngoạc kẻ ô vừa gạ:

-Tao với mày chơi ô quan ăn "cốc" ghen ?

-Ăn "cốc" hở ?

-Ừ .

Tí Hoa thật thà:

-Em đâu có tiền mua!

-Mua gì ? - Tới lượt tôi ngạc nhiên .

Tí Hoa vuốt mái tóc ngắn ngắn:

-Thì mua "cốc"!

Con Tí Hoa làm tôi ôm bụng cười bò:

-Mày ngốc quá! "Cốc" tức là "cốc" lên đầu gối mày ấy, chứ đâu phải là "cốc ổi"! Tại mày ham ăn quá nên mày nghe "cốc" thành "cốc"!

Nghe tôi chọc quê, Tí Hoa đỏ bừng mặt . Nó giả bộ cầm cúi nhặt sỏi .

Tôi chơi thua xiểng liểng . Con Tí Hoa cốc tôi muốn sỏi ...đầu gối . Một lát, tôi phát khùng tuyên bố:

-Bây giờ chơi kiểu khác! Người thắng sẽ bị "cốc"! Tao với mày ráng chơi xem ai thua!

Thấy tôi giở giọng ngang phè, Tí Hoa định mở miệng phản đối nhưng vừa ngược lên thấy bộ mặt đỏ

gay của tôi, nó sợ hãi nín thinh .

Nhờ "luật lệ" mới, tôi nhanh chóng chuyển bại thành thắng . Cứ sau mỗi ván ...thua, tôi hăm hè bậm môi cốc con Tí Hoa rõ mạnh . Chơi chừng năm ván, thấy Tí Hoa nước mắt nước mũi tèm lem, biết

rằng đã trả được "thù", tôi hả hê phán:

-Thôi, nghỉ! Tao phải chạy về nhà đi tiểu!

Con Tí Hoa ngu ơ là ngu! Tôi giở đủ trò láu cá với nó mà nó vẫn thích chơi với tôi. Nó lại hay nghe lời tôi. Mới đây, tôi bảo:

-Mày để tóc tèm xấu hoắc! Trông cứ y cái thằng!

Nó không nói gì. Nhưng một tháng sau, tôi thấy tóc nó dài ra.

Hết tóc, tới tai. Tôi dòm tai nó, phán:

-Mày kiếm đôi bông đeo vào, chứ ai lại xỏ cọng chiếu!

Mấy ngày sau, cọng chiếu trên tai Tí Hoa biến mất, thay vào đó là đôi bông bằng nhựa, thứ trang

sức rẻ tiền mà những người bán dạo thường bày lênh khênh trước các cổng trường.

Những ngày cuối năm, mẹ tôi may cho anh em tôi mỗi đứa một chiếc áo màu đỏ điểm chấm trắng

để mặc Tết. Thừa lúc mẹ đi vắng, tôi lén lấy ra mặc và chạy đi khoe với Tí Hoa:

-Áo Tết của tao đấy!

Tí Hoa sờ lên tay áo tôi, trầm trồ:

-Đẹp quá!

Rồi nó bước lui ra vài bước, nghiêng đầu ngắm nghía:

-Trông giống hệt cánh bướm!

Nhe nó tặc lưỡi xuýt xoa, tôi khoái chí nheo mắt:

-Mày nói mẹ mày may cho một cái áo giống như vậy đi! Tết tao qua rủ mày đi chơi, như vậy sẽ có

hai con bướm!

Trước đề nghị hấp dẫn của tôi, mắt Tí Hoa sáng rực lên. Nhưng thoáng một cái, nó bỗng sụp

xuống, vẻ buồn rầu. Tôi nghĩ bụng: chắc nó không dám hỏi xin mẹ nó, sợ ăn đòn!

Nhưng tôi đã lầm. Hai ngày sau, Tí Hoa ôm một xấp vải mới chạy sang tìm tôi, mặt mày hớn

hở:

-Mẹ mua vải cho em rồi nè!

Tôi nhúm mày:

-Sao mẹ mày mua vải màu vàng?

-Vâng cũng được! - Tôi hắng giọng - Tao là bướm đỏ, còn mày sẽ là bướm vàng!

Từ bữa đó, tôi nôn nóng chờ đến Tết để rủ con Tí Hoa đi chơi.

Nhưng suốt buổi sáng mừng một, tôi chẳng thấy nó đâu. Tôi mặc chiếc áo mới đi ra đi vào, ngóng

nó dài cả cổ. Đây là lần đầu tiên Tí Hoa "dám" làm trái lời tôi.

Đầu giờ chiều, mặt hầm hầm, tôi chạy sang nhà nó. Tôi bắt gặp Tí Hoa đang ngồi gọt khoai

dưới

bếp.

-Sáng nay mày hẹn đi chơi với tao sao mày còn ngồi đây? - Tôi hỏi, giọng giận dữ.

Rồi nhận thấy Tí Hoa vẫn mặc chiếc áo thường ngày, tôi tròn xoe mắt:

-Chiếc áo mới của mày đâu rồi?

Con Tí Hoa chưa kịp trả lời tôi thì thằng Tí Sún đã trả lời thay. Nó từ ngoài sân đi vào, tay cầm dây pháo chuột, trên người khoác chiếc áo vàng hoa cải, chiếc áo lẽ ra được may cho chị nó.

Tôi chớp mắt, hơi sững người một chút, rồi không nói không rằng, tôi quay lưng chạy thẳng về nhà, sau lưng còn nghe tiếng con Tí Hoa thảng thốt vọng theo "Anh đừng giận em! Anh đừng

giận..."

Không, tôi đâu có giận gì Tí Hoa. Tôi chỉ chạy về nhà để "đi tiểu" thôi. Lát sau, tôi lại chạy qua, lần này chiếc áo đỏ chấm trắng trên người đã biến mất.

Tí Hoa phát hiện ra điều đó ngay. Tôi vừa ló đầu vào, nó đã sừng sốt kêu lên:

-Chiếc áo mới của anh đâu rồi?

Nó hỏi tôi giống hệt cái câu tôi mới vừa hỏi nó, ngộ ghê! Tôi cười hì hì:

-Mày không làm bướm thì tao cũng cóc thềm làm bướm nữa! Bây giờ tao với mày chạy ra chợ xem

người ta thi kéo co đi!

1992

Ông Tôi

Sáng nay, tôi và cu Nhân theo mẹ về quê thăm ông.

Trước khi đi, mẹ dặn:

-Ông khó lắm, lại thích yên tĩnh, các con không được quấy rầy ông đấy nhé!

Đã về thăm ông, lại không được "quấy rầy" rõ thật chán! Tôi ngán ngẩm nhủ bụng. Nhưng mẹ đã nói thế, tôi không dám cãi. Theo lời mẹ tôi kể thì ông khó ời là khó. Ông khó ngay từ thời trẻ.

Ông hay la rầy mọi người. Lúc nào ông cũng có một cây roi bên cạnh, dù không để đánh ai.

Trong nhà ai cũng sợ ông một phép. Bây giờ thì ông đã già, râu tóc - cả lông mày nữa - đều bạc phơ.

Vì thế ông lại càng khó.

Đã dặn chúng tôi trước khi đi rồi, chưa yên tâm, sắp đến nhà ông, mẹ lại nhắc:

-Các con nhớ đấy nhé! Đến nhà ông, không được làm ồn!

Chúng tôi ở thành thị, còn ông ở dưới quê, xa tít tắp. Mỗi năm, chúng tôi chỉ về thăm ông một lần.

Với bọn trẻ chúng tôi, thời gian gặp lại ông như thế là xa lắm. Xa đến mức lạ lẫm. Tính ông lại ít nói. Ông không hay đùa giỡn với chúng tôi. vì vậy chúng tôi càng sợ ông, nhất là mẹ tôi cứ nhắc chăm chú bên tai những điều cấm kỵ

Tôi và cu Nhân theo mẹ rón rén vào nhà. Ông đang ngồi đọc sách trên ghế xếp, bên cạnh là một tách trà. Chúng tôi khẽ cất tiếng chào ông. Ông giở mục kính ra khỏi mắt:

-Ờ, ờ, các cháu về thăm ông đấy hả?

-Dạ, con dắt mấy đứa về chơi.

Vừa trả lời thay, mẹ tôi vừa lừ mắt ngầm bảo chúng tôi ra ngoài. Có lẽ mẹ sợ chúng tôi ở lại chộn rộn khiến ông bức bối.

Chỉ đợi có vậy, tôi và cu Nhân tót ra vườn. Bao giờ về nhà ông, tôi cũng khoái chạy nhảy ngoài vườn. Mà vườn ông thì vô khối cây ăn trái. Suốt buổi sáng, hai đứa tôi hết đu đưa trên cây mận lại ngồi vắt vẻo trên chạc ổi, miệng lúc nào cũng chóp chép.

Đến trưa trờ trưa trệt, chúng tôi vẫn còn lùng sục quanh vườn. Mẹ tôi lần dì tôi đã mấy lần ra kêu vào ăn cơm nhưng tôi và cu Nhân vẫn cứ nấn ná. Bỗng cu Nhân níu tay tôi:

-Mình hái xoài ăn đi! Cứ nhai ổi và mận, chát miệng thấy mờ!

Cu Nhân xúi toàn chuyện độc địa. Cây xoài mọc sát cửa sổ phòng ông, có cho vàng tôi cũng chẳng

dám trèo. Tôi rụt cổ:

-Mày đừng có xúi bậy! Bộ mày muốn tao bị ăn đòn hả?

-Giờ này chắc ông ngủ rồi. Anh trèo thật khẽ, ông không biết đâu!

Giọng điệu trấn an của cu Nhàn làm tôi hơi yên tâm. Tôi liếc lên tán xoài cạnh phòng ông và ứa nước miếng khi ngắm nghía những trái xoài vàng lườm đang lủng lẳng như mời gọi.

-Hái thì hái, sợ gì! - Cuối cùng tôi nói, cố làm ra vẻ mạnh dạn.

Trong khi tôi bám cây trèo lên, cu Nhàn thập thò bên cửa sổ canh chừng. Vừa trèo tôi vừa chốc chốc quay đầu nhìn nó. Theo những tín hiệu của nó, tôi biết ông còn ngủ say sưa, và thế là tôi lặng lẽ

nhích dần lên cao. Được một quãng, không nén được tò mò, tôi ngoảnh cổ nhìn qua cửa sổ. Lúc này,

tôi có thể nhìn thấy ông rõ mồn một. Ông nằm trên ghế xếp, mắt vẫn đeo mực kính, tờ báo úp trên

ngực, chắc chắn là đang ngủ, nhưng không hiểu sao vẫn khiến tim tôi nhảy thình thịch.

Đúng vào lúc tôi đang định quay mặt đi để bớt hồi hộp thì ông bỗng cựa mình và dường như đang...từ từ mở mắt. Tay tôi bất giác run lên và như không thể khác, tôi rơi đánh "bịch" một cú như

mít rụng.

Giữa ban trưa yên tĩnh, tiếng rơi của tôi chẳng khác nào tiếng trống làng. Mẹ tôi xô cửa chạy ra, thấy tôi phúi quần lồm cồm ngồi dậy, chưa kịp mắng đã tái xám mặt khi ông tôi thò đầu qua cửa sổ:

-Có chuyện gì thế?

Rồi sau khi đảo mắt một vòng, chừng như đoán ra mọi chuyện, ông tôi xỏ dép lẹp lẹp bước ra sau nhà.

-Chết rồi! Ông đi lấy roi đấy! - Cu Nhàn bắt đầu sục sục.

Tôi run trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn làm gan:

-Mày đừng lo! Tao chịu tất!

Mẹ tôi không nói gì, chỉ sợ hãi nhìn về phía sau nhà, nơi tiếng chân nặng nề của ông mỗi lúc một rõ dần.

Và trước những cặp mắt thao láo, lo âu của ba mẹ con tôi, ông xuất hiện với cái thang trên vai. Ông lại bên tôi, dựng cái thang xuống, chậm rãi:

-Muốn hái xoài, cháu phải dùng thang! Trèo những cây cao như thế nguy hiểm lắm!

Như thường lệ, ông nói vừa đủ, không nhiều hơn. Giọng cũng không ầm áp hơn. Nhưng tôi hiểu, đấy là một người ông thật sự.

1993

Trứng Chim Sẻ

-Nghỉ ời! Nghỉ à!

Nghỉ vừa bỏ mấy trứng chim sẻ vào túi áo, định leo xuống, bỗng giật thót người khi nghe tiếng dì

Miên . Vừa nhóm dậy, nó đã vội dán người xuống mái ngói, im thít .

-Nghỉ ời, mày nấp ở đâu đấy ? Có chịu chui ra ngay đi không! - Tiếng dì Miên lại vang lên, lần này tiếng nói đã ra tới ngoài hiên .

Nghỉ vẫn nằm im, không động cựa . Không phải nó sợ gì dì Miên . Dì Miên hiền nhất nhà, chẳng bao giờ đánh nó . Ngay cả khi dì cố làm ra vẻ hung dữ, Nghỉ vẫn cười khì, thậm chí nó còn nghịch

ngợm nháy mắt trêu dì . Nhưng kệt một nỗi, lúc này nó đang ở trên mái nhà .

Bố bảo: Con không được leo trèo . Không được leo lên lan can, bệ cửa sổ và cây cối trong vườn . Bố sợ nó té ngã . Té ngã thì u đầu, sút trán, có khi còn gãy cổ . Bố định mức phạt: hễ trèo cửa sổ lãnh ba roi, đu người trên lan can lãnh năm roi, còn trèo cây là mười roi . Bố không bảo leo lên mái nhà là bao nhiêu roi .Không phải bố quên, chỉ tại bố không nghĩ Nghỉ lại dám làm chuyện động trời đó . Nếu bố biết, hẳn mình lãnh hai mươi roi là ít, Nghỉ hồi hộp nhủ bụng và lại cố ép mình xuống .

Dì Miên bây giờ đã ra tới giữa sân . Một tay cầm cuộn len, tay kia vung vẩy cây que đan, dì vừa lê dép lẹp xẹp vừa dòm dáo dác:

-Nghỉ ời ời! Mày ở đâu về trông nhà cho dì đi chợ này!

Suýt chút nữa Nghỉ đã phì cười . Nó phải đưa tay bịt miệng lại . Nghỉ biết thừa là dì chỉ bịa . Sáng nay, nó đã thấy dì xách giỏ đi chợ . Dì giả vờ nói thế để Nghỉ lộ mặt ra đó thôi . Nhưng Nghỉ nhất định không mắc bẫy . Nó tiếp tục dán người xuống mái ngói .

Nhưng Nghỉ đã vội nhóm người lên ngay . Nó sợ nhớ đến những quả trứng trong túi áo và sợ chúng sẽ vỡ nát nếu bị ép chặt .

Nếu thế, nó sẽ chẳng biết ăn nói làm sao với nhỏ Trang hàng xóm.

Cách đây một tháng, nhỏ Trang bảo Nghỉ:

-Mấy hôm nay em thấy chim sẻ về làm tổ trên mái ngói nhà anh.

Nghỉ "ừ". Nhỏ Trang lại nói:

-Hôm nào anh trèo lên lấy trứng chim xuống cho em xem với!

-Không được! - Nghỉ hừ mũi - Như vậy thì ác lắm!

Nhỏ Trang chớp mắt:

-Em chỉ xem thôi chứ bộ! Xem xong mình trả lại!

Nghi lại "ừ". Nhưng rồi nó quên bẵng đi mất. Chỉ đến hôm qua, thấy nhỏ Trang sốt nằm thu lu trên giường, chăn quấn tận cằm, Nghi thấy tội tội, bèn nói:

-Trưa mai tao sẽ lấy trứng chim xuống cho mày chơi! Biết đâu nhờ vậy mày sẽ chóng hết bệnh! Nhớ đến cặp mắt long lanh đầy vẻ biết ơn của nhỏ Trang, Nghi khẽ mỉm cười và nhướn cổ liếc xuống sân.

Dì Miên đang lò dò đi về phía cổng, đầu nghiêng nghiêng ngó ngó. Chắc dì nghĩ Nghi đang nấp đâu

đó sau bờ rào. Chốc chốc dì lại kêu:

-Nghi ơi! Nghi à!

Rồi vẫn không thấy thằng cháu yêu quý đâu, dì thở dài, đe dọa một cách bất lực:

-Mày cứ trốn kỹ đi! Phen này dì mà tóm được, mày chết với dì!

Nghi vẫn ngậm tăm, đợi cho dì đi xa. Đến khi thấy dì mãi lúi húi vạch vạch tím tím bên bờ rào, nó nín thở và thận trọng tụt xuống.

Bỗng một tiếng "cạch" đột ngột vang lên khiến Nghi tái mặt. Âm thanh rõ to làm dì Miên quay phắt lại. Nghi biết mình vừa dẫm phải một viên ngói vỡ nhưng nó chưa kịp hụp đầu xuống, dì Miên đã trông thấy.

-Ồi giời ơi! - Dì tròn mắt sững sốt - Mày làm gì trên ấy thế hử thằng ôn dịch?

-Cháu lấy trứng chim! - Nghi ấp úng đáp và đảo mắt tìm chỗ đặt chân.

Dì Miên nắm chặt hai tay, giận dữ và lo sợ. Dì tính quát thằng cháu nghịch ngợm thêm vài câu cho

hả nhưng thấy Nghi đang loay hoay tìm cách tụt xuống khỏi mái ngói cao ghềnh, dì đành tặc lưỡi hạ

giọng:

-Này, cháu từ từ mà xuống nhé! Coi chừng ngã đấy!

Rồi dường như thấy cách xưng hô chuyển từ "mày" qua "cháu" vẫn chưa có tác dụng thiết thực lắm, dì chớp chớp mắt cố nghĩ ra một câu thật ngọt ngào để trấn an Nghi:

-Con trai là phải biết leo trèo cháu ạ! - Dì ngừng lại, khẽ nhăn mặt vì lời nói trái ý muốn của mình -

Bố cháu hồi bé cũng leo trèo giỏi lắm! - Bố cháu còn leo cao hơn cháu nhiều! Nhưng bao giờ bố cháu cũng bình tĩnh!

Nghi hơi ngạc nhiên về những lời dì Miên nói. Nhưng bận dọ dẫm trên mái ngói, nó chẳng có thì

giờ để nghĩ ngợi sâu xa. Nếu không, Nghi đã phát hiện ra hàng đồng sơ hở của dì. Dì Miên chẳng

thể nào biết bố khi bố còn bé. Mỗi khi bố đã cưới mẹ, dì mới biết bố là ai.

-Bố cháu hồi bé cũng thích trèo lên tổ chim lấy trứng như cháu vậy! - Dì Miên tiếp tục đòn tâm lý -

Trứng chim luộc lên, ngon ngon là! Lát nữa cháu đưa trứng cho dì, dì sẽ luộc cho cháu ăn!

Lúc này Nghi đã chạm được chân vào đầu cầu thang áp sát mái ngói phía sau vườn . Ở phía dưới, dì

Miên đang ghì chặt chân thang . Nhưng vừa đặt chân xuống nấc thang thứ nhì, nghe dì Miên nói vậy, Nghi bỗng rụt chân lên .

-Cứ xuống đi cháu! - Dì Miên nói - Đừng sợ, đã có dì giữ chắc đây rồi!

Nghi lưỡng lự, không biết có nên nghe lời dì hay không . Thực ra Nghi đâu có sợ ngã . Lúc nãy ở trên mái nhà cao chót vót Nghi còn không sợ, huống hồ bây giờ đã xuống tới đầu cầu thang, Nghi

chỉ sợ dì Miên giành lấy những quả trứng và đem luộc chín . Như vậy thì những quả trứng xinh xinh kia sẽ chẳng bao giờ nở ra những chú chim con được nữa . Nghi bần thần nhớ đến những tiếng ríu

rít của lũ chim sẽ nơi đầu hồi mỗi buổi sáng vẫn đánh thức Nghi dậy, bỗng thấy nhói nơi ngực .

-Sao cháu cứ đứng ì mãi trên đó vậy ? Xuống đi chứ - Dì Miên lại giục .

Chẳng còn cách nào khác, Nghi lưỡng lự một hồi rồi tặc lưỡi rón rén leo xuống . Dì Miên vừa giữ

chân chân vừa dán mắt vào từng cử động của thằng cháu, chờ đợi .

Nhưng dì chỉ hoài công . Khi còn cách mặt đất khoảng ba nấc thang, bất thần Nghi bắt vọt người ra xa và rơi huých một cái xuống đất .

-Này, này! - Dì Miên hét lên sau một thoáng sững sờ - Mà làm gì thế, thằng ôn dịch ?

Vẫn một tay túm chặt những quả trứng nơi túi áo, tay kia chỏi đất lom còm bò dậy, Nghi quay về

phía dì Miên thè lưỡi một cái rồi lật đật chạy biến qua nhà nhỏ Trang .

Ra tới bờ rào, Nghi vẫn còn nghe tiếng dì Miên hốt hoảng đuổi theo:

-Này, này, đưa mấy cái trứng cho dì để dì trả lại cho lũ chim! Lúc nãy dì nói đùa đấy! Trứng chim sẽ

ăn dở lắm, chả ngon lành gì đâu!

"Hóa ra dì muốn cứu lũ chim con!", Nghi hơi khựng lại vì bất ngờ . Nó thở ra một hơi dài nhẹ nhõm rồi co giò chạy tiếp . Lần này nó vừa chạy vừa cười .

1994

Người Anh

Sau khi cô giáo ra đề tập làm văn "Tả anh của em" thì cả lớp bàn tán xôn xao, sôi nổi mặc dù đó là bài tập ra về nhà làm, tuần sau mới phải nộp.

Thằng Tình huơ tay, khoe:

-Anh tao hết sẩy à nghe! Ảnh là cầu thủ bóng đá hạng A1 toàn quốc đó mày! Tao mà tả ảnh thì ngon

lành ! Sút nè!

Thằng Đạt trề môi:

-Anh tao oai hơn anh mày nhiều. Anh tao là bộ đội, ảnh có súng bắn đạn thật nè!

Thằng Dũng nhún vai:

-Có vậy mà cũng khoe! Anh tao là kỹ sư ở hãng Xi-trô-en tao còn chưa thèm khoe nữa là! Hể xe hơi

mà hư, ảnh chỉ cần đụng ngón tay út vô là "bình bịch", bình bịch" liền!

Nghe nói tới xe hơi, mấy ông nhỏ châu đầu vô nghe. Đang lúc đó, thằng Thịnh bước lại:

-Gì đó tụi mày?

-Anh thằng Dũng là kỹ sư xe hơi mày ơi, tất cả xe chạy trong thành phố là do ảnh sửa hết đó! -

Một đứa nói.

-Hứ, tưởng gì! Tụi mày biết thủy thủ là gì không?

Tụi bạn reo lên:

-Biết, biết! Thủy thủ là số dách rồi! Bộ anh mày là thủy thủ hả?

Thịnh vênh mặt:

-Chứ gì nữa!

Một đứa tò mò:

-Vậy anh mày là hải quân chứ gì? Thịnh "hừm, hừm" trong miệng, không trả lời thẳng là đúng hay không, nhưng nhìn điệu bộ của nó thì đích thị anh nó là hải quân rồi.

Bỗng một đứa kêu lên:

-Anh nó đâu phải là hải quân. Tao biết anh nó mà. Anh nó chỉ đi đánh cá thôi!

Thịnh đỏ mặt, giả bộ ngó lơ chỗ khác. Nhưng trong bụng, có đứa nói:

-Đánh cá hay hải quân gì cũng vậy thôi! Hể đi biển là ngon rồi, y như Xin-bát trong truyện "Nghìn lẻ một đêm"!

Cứ vậy hết đứa này đến đứa khác, đứa nào cũng đưa anh mình ra khoe và tìm đủ mọi cách để chứng

minh chỉ có anh mình mới là người đứng đầu trong tất cả các người anh trên thế giới.
Chỉ có thằng Thời và thằng Quân, hai đứa ở cạnh nhà nhau, là không tham gia vô cuộc tranh chấp
sôi nổi đó. Quân không đem anh mình ra khoe với một lý do chính đáng là vì nó không có anh.
Còn
thằng Thời có anh nhưng lại cố ý giấu vì một lý do hoàn toàn khác. Số là anh nó đi thanh niên
xung phong, quanh năm cuốc đất đào kênh ở những vùng đất xa xôi hẻo lánh, công việc chẳng
có gì hấp
dẫn mà tên tuổi cũng chẳng ai biết đến, thành ra trước những ông anh rực rỡ của tụi bạn tự
nhiên nó có mặc cảm về ông anh "cù lằn" của mình. Và vì vậy, suốt buổi nó chỉ ngồi nghe và
ngưỡng mộ các ông anh không phải của mình, trong lòng vừa buồn rầu cho số phận mình hẩm
hiu vừa thèm thuồng
một ông anh "hách xì xằng" như tụi bạn.
Để khắc phục cái thực tế phũ phàng đó, về nhà là Thời bắt tay ngay vô việc bịa ra một người
anh
tưởng tượng. Nó đã phải vẽ ra rồi xóa đi rồi vẽ ra trong óc của nó hàng chục lần mới chọn được
cho mình một ông anh vừa ý. Đó là một ông anh ca sĩ.
Trong ý nghĩ của nó, ca sĩ là một người nổi tiếng nhất. Nó đã từng được ba mẹ dẫn đi coi ca
nhạc
nhiều lần, nó đã chứng kiến niềm vinh quang của người ca sĩ khi những tràng vỗ tay nổ ra như
bắp
rang và kéo dài không ngớt của đông đảo khán giả vang lên trong rạp hát, thậm chí có người
còn
bước hẳn lên sân khấu tặng hoa cho ca sĩ nữa. Thật là tuyệt vời! Đó là chưa kể người ca sĩ hằng
đêm còn xuất hiện trên ti-vi trước sự chờ đợi của hàng bao nhiêu người. Ngoài ra, người ca sĩ
còn cười tươi, duyên dáng suốt một năm trên tấm lịch của biết bao gia đình và được treo ở chỗ
đẹp nhất trong nhà.
Do đó, trong bài làm của mình, Thời quyết tâm biến anh nó từ một thanh niên xung phong
chân lấm
tay bùn thành một ca sĩ bảnh ba oể địch lại những ông anh kỹ sư, cầu thủ...của tụi bạn.
Chiều thứ bảy, thằng Quân qua nhà thằng Thời chơi. Ngay lập tức, Thời đem bài của mình ra
khoe
bạn.
Thằng Quân càng đọc càng ngạc nhiên:

-Ủa, anh mày làm ca sĩ hồi nào?

-Có, tao có một ông anh làm ca sĩ.

Quân tỏ vẻ ngờ vực:

-Sao tao không biết ảnh?

-À, đó là vì...sau khi lấy vợ, ảnh ở riêng, ở tít bên Phú Nhuận lận!

-Sao tao không thấy ảnh về chơi? Mày nói xạo! Để tao hỏi lại mẹ mày nghe?

Nghe vậy, Thời hoảng hốt:

-Thôi, thôi, tao giỡn chút xíu mà mày làm gì hồi kỹ vậy. Nói thiệt với mày, đây là ông anh con bác tao.

-Sao mày không tả anh Hai mày mà đi tả con ông bác?

Thời tặc lưỡi:

-Thì tả ai lại không được, miễn là anh thôi chứ!

Đột nhiên Quân lên giọng:

-Nhưng tao biết chắc là mày xạo. Mày cóc có ông bác nào hết!

Bị sửa gáy hoài, Thời nổi sùng:

-Thì tao cũng cần cóc gì ông bác nào! Bài làm này do tao bịa ra đó. Cô giáo đâu có bắt buộc phải tả

đúng anh mình thật đâu mà sợ.

-Nhưng tại sao mày không tả anh mày?

-Tại tao thích bịa hơn chứ sao! Mày cũng phải bịa ra kia mà!

Quân gãi đầu:

-Tại vì tao không có anh. Còn mày thì khác.

-Cũng vậy thôi chứ khác gì.

Quân nheo mắt nhìn bạn:

-Tao biết tại sao mày bịa ra ông anh ca sĩ rồi.

Thời giật mình đánh thót:

-Sao?

-Tại mày muốn có một ông anh ngon hơn tụi thằng Tình, thằng Thịnh chứ gì!

-Ờ đó, rồi sao?

Bị nói trúng tim đen, Thời đành phải thú nhận. Quân cười ranh mãnh:

-Đâu có sao, nhưng đã bịa thì bịa cho tới nơi luôn! Mày bỏ ông anh ca sĩ đi, tao sẽ chỉ cho mày tả

một ông anh còn nổi tiếng gấp mấy chục lần ca sĩ lận.

-Đâu? Mày tả sơ sơ thử coi! - Thời háo hức giục.

Quân vừa tả vừa vung tay làm điệu bộ:

-Nghe kỹ nè: Anh là một người dày dặn phong trần, tóc phất phơ trong gió, đôi chân giang hồ của

anh đã từng giẫm nát bao nhiêu quãng đường dài, dọc ngang qua trăm nơi nghìn chốn.

Thỉnh thoảng, anh dừng chân đứng trước đám đông, trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn anh thêm

thường, và anh dũng dạc hô to...

Đang thao thao bất tuyệt, Quân đột ngột dừng lại hỏi:

-Sao, mày thấy ông anh này có oai không?

Thời gật đầu lia:

-Oai, oai!

-Hơn ông anh ca sĩ của mày chưa?

-Hơn nhiều! - Thời thừa nhận.

-Vậy mày tả ông anh này hả?

-Ừ! - Thời đồng ý liền nhưng nó còn thắc mắc - Khi nãy mày tả tới chỗ ảnh hô to trước đám đông

nhưng ảnh hô gì sao mày không nói?

Quân nhe răng cười:

-Tao định nói rồi, nhưng để tao hỏi ý kiến mày coi mày có thích không đã rồi tao mới nói. Mày biết ảnh hô gì không?

-Làm sao tao biết được, nhưng chắc oai lắm hử mày?

-Ừ, oai lắm! Ảnh hô: "Cà rem cây đây! Hai đồng một cây đây!". Ảnh bán cà rem dạo mà!

Nói xong, Quân ôm bụng cười sằng sặc còn thằng Thời thì tức anh ách vì bị lừa, nó dậm thùm thụp

lên lưng bạn:

-Nghỉ chơi mày ra!

-Ai biểu mày ham thứ "xịn" chi!

Quân đưa bài tập làm văn lại cho bạn:

-Trả ông anh ca sĩ lại cho mày nè!

-Đừng có chọc quê! Tụi nó mà đọc bài làm của tao, tụi nó lác mắt luôn.

-Nè! - Quân đột ngột đề nghị - Mày không chịu tả anh Hai của mày thì để tao tả nghe?

-Ừ, mày tả đi. Tao cho mày mượn ảnh đó. Tao không hiểu mày khoái tả ảnh ở chỗ nào.

-Mày không khoái nhưng tao khoái. Ba tao nói những người như ảnh có cuộc sống đẹp, đi xây dựng

đất nước...

Thời nhần mũi:

-Mày làm như những người khác không ai xây dựng đất nước hết.

-Nhưng ba tao nói ảnh phải chịu đựng nhiều gian khổ.

-Thì ai mà chẳng biết chuyện đó, nhưng tả ảnh vô bài làm thì đâu có oai. Cứ tả cái xẻng, cái cuốc của ảnh hoài chán thấy mồ!

-Tao đâu có cần oai. Tao khoái anh mày nên tao tả ảnh, vậy thôi!

-Nhưng mày đâu có biết ảnh nhiều?

-Sao không biết, ảnh kể chuyện cho tao nghe hoài!

Thề là mấy ngày sau, thằng Quân đem nộp cho cô giáo bài văn tả anh của thằng Thời, còn thằng

Thời thì đem nộp bài văn tả một ông anh...không biết của ai.

Tới ngày cô giáo trả bài tập, cả lớp xôn xao bàn tán. Thời định ninh ông anh ca sĩ của mình nếu không chiếm giải nhất thì ít ra cũng đoạt giải nhì hoặc giải ba. Không ngờ, khi cô hô điểm từng đứa thì bài thằng Thời chỉ được có 5 điểm. Ba bài đạt điểm cao nhất là của Đạt, Thịnh và Quân, mỗi bài được 8 điểm.

Sau khi trả bài, cô giáo nhận xét:

-Kỳ này các em làm bài tương đối tốt, không có em nào dưới điểm 5. Có lẽ là vì em nào cũng có anh và anh là người gần gũi, thân thuộc trong gia đình cho nên em nào cũng tả được. Riêng bài của em Đạt, em Thịnh và em Quân có bố cục gọn gàng, ít sai lỗi chính tả và chân thực nhất.

Đặc biệt bài của em Quân viết rất xúc động. Bây giờ em Quân đứng lên đọc bài làm của mình cho

cả lớp nghe!

Mỗi lời nói của cô giáo như một mũi kim chích vô trái tim của thằng Thời, đau nhói. Nó không ngờ

nhờ ông anh "thiệt" của nó mà thằng Quân được điểm 8, lại còn được cô giáo khen hết lời. Còn nó thì như một thằng ngốc chính cống, nằm trên đồng vàng mà không hay, để rồi cuộc người khác làm

giàu nhờ của cải của mình. Nó càng nghĩ lại càng tiếc, càng tức. Nó có cảm giác đây là một sự gian lận mà chính thằng Quân là đứa cướp đoạt phần vinh quang đáng ra phải thuộc về nó. Và trong sự

ghen tị tối tăm mặt mũi đó, nó đứng bật dậy, không kịp suy nghĩ:

-Thưa cô, đó là anh của em chứ không phải anh của bạn Quân ạ.

Cô giáo ngạc nhiên:

-Tại sao là anh của em? Anh của em là ca sĩ kia mà!

Thời lúng túng giải thích:

-Đó là...em bịa ra ạ. Bạn Quân cũng vậy, bạn ấy mượn anh của em để tả chứ bạn ấy làm gì có anh.

Quân đứng lên:

-Nhưng em biết anh của bạn ấy, thưa cô! Ảnh hay kể chuyện cho em nghe và em cũng rất mến ảnh nên em tả ảnh trong bài làm.

Cô vẫy tay ra hiệu cho hai đứa ngồi xuống rồi nói:

-Các em tả anh của mình hay bịa ra một người anh, điều đó không ai bắt buộc. Nhưng nếu tả anh

thật của mình thì tốt hơn, bởi vì đó là người anh mà mình nhìn thấy, hiểu biết và gắn bó, do đó mình tả sẽ sống động, chính xác và nhiều tình cảm hơn. Anh của các em, có người làm nghề này có người

làm nghề nọ, nói chung nghề nào cũng tốt, không có nghề nào cao quý và nghề nào thấp hèn. Tuy

nhiên trong thời kỳ đang xây dựng lại đất nước như hi65n nay thì hình ảnh người thanh niên xung

phong đi đến các công trường, nông trường đề lao động có một ý nghĩa nổi bật. Bên cạnh đó, dù

người anh trong bài làm không phải là anh ruột của mình, nhưng em Quân đã có tình cảm yêu mến

với người anh đó, nên bài làm vẫn rất chân thành và xúc động.

Thôi em Quân đọc đi!

Quân đứng dậy, cầm cuốn tập bằng hai tay, bắt đầu đọc.

Cả lớp im lặng, lắng nghe:

"Những ngày đào kinh ở Củ Chi, anh của em và đồng đội đã hì hục lấp hàng trăm hố bom trên khắp làng mạc đồng ruộng. Rồi trên những mảnh đất khô cằn đó, suốt ngày đêm, dù dưới mưa dầm hay

nắng gắt, anh vẫn không ngơi tay cuốc từng lát đất để mong ngày mai có những con kinh chở dòng

nước ngọt tưới mát ruộng lúa. Có đôi khi cuốc phải đá ong, những kẻ tay rịn máu đỏ lôm mà anh

không biết, phải đến khi các bạn kêu lên anh mới ngừng tay để băng bó".

Từng chữ, từng câu từ từ chảy vô trái tim tức tối của thằng Thời như một dòng suối êm mát, xoa dịu mọi tình cảm nhỏ nhen và gọi lên một niềm xúc động lạ lùng. Hình ảnh của anh Hai nó dần dần

hiện lên trong bài văn của bạn. Những câu chuyện đó, những chi tiết đó, Thời biết từ lâu nhưng nó không hề để ý, thậm chí còn coi thường, sao bây giờ trong bài văn của bạn, chúng lại đẹp đẽ và cảm động đến như vậy!

"Những ngày anh về phát hoang trồng dừa ở nông trường Duyên Hải, muỗi bay từng đàn như trấu, bệnh sốt rét rất nhiều và gai chà là đâm đau thấu xương, anh vẫn không hề chán nản. Còn nước ngọt thì hiếm hoi vô kể, những lu nước ngọt từ Nhà Bè chở tới bằng ghe, anh và các bạn coi quý hơn cả vàng!".

Cả lớp vẫn im phăng phắc, tưởng chừng có thể nghe rõ tiếng ruồi bay. Giọng thằng Quân vẫn đều

đều:

"Má kêu anh về thành phố làm việc mấy lần, anh không về, anh đòi ở lại. Anh sống gian khổ ghê, ăn mặc lại rất xuềnh xoàng, cứ bộ đồ màu cỏ và đôi dép râu mà đi dạo phố. Nghe nói anh ăn uống

thiếu thốn lắm, vì ở xa thành phố đi chợ rất khó khăn. Người anh gầy, da anh ngày càng đen. Em

chê anh, anh chỉ cười hiền lành và nói: Tụi anh phải chịu đựng gian khổ xây dựng đất nước để ngày mai các em lớn lên được sung sướng. Em nghe anh nói mà muốn khóc. Em thương anh ghê".

Thằng Quân đọc xong rồi mà cô giáo chưa cho ngồi xuống. Cô mãi nhìn đi đâu ra ngoài cửa sổ, đầu

óc vẫn còn suy nghĩ đến những hình ảnh của bài văn. Trong lớp cũng chẳng đứa nào vỗ tay, chỉ có

những gương mặt thừ ra vì xúc động. Chợt cô quay lại, ra hiệu cho Quân ngồi xuống. Lúc đó, cả lớp như bừng tỉnh, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Thằng Thời không vỗ tay. Nó ngồi gục mặt xuống bàn, nước mắt ướt hai bên má. Nó cảm thấy xấu

hổ với anh nó. Nó cảm thấy có lỗi khi phải nhờ đến bài tập làm văn của một người bạn thì mới hiểu hết anh mình. Một lúc sau nó ngẩng đầu lên và nhoài người kéo vạt áo thằng Quân làm thằng này

quay lại nhìn. Nếu biết suy nghĩ như người lớn thì thằng Thời nói "Tao cảm ơn mày" nghe nó

sâu sắc hơn, nhưng vì không phải là người lớn nên nó chỉ lắp bắp:
-Tao...xin lỗi mày!

